

ਸਹਿਤ ਪੁਨਾ

ਕਾਵਿ ਕਿਆਰੀ

ਕਿਥੇ ਖੋ ਗਏ ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ

ਕਿਥੇ ਖੋ ਗਏ ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ
ਕਿਉਂ ਏਣੇਂ ਨੇ ਦੁਹੱਲੜ੍ਹ ਹੋ ਗਏ ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ
ਕਿਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰੱਬ ਨੇ ਹੋ ਗਏ ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ।
ਅੱਗ ਦਾ ਦਾਰਿਆ ਤਰ ਜਾਂਦੇ ਸੀ
ਦਿਲ ਦੀ ਪਸਤ ਪੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਸੀ
ਹੱਸ ਕੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਜਰ ਜਾਂਦੇ ਸੀ
ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਨਾਲ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਸੀ
ਕਿਥੇ ਖੋ ਗਏ ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ
ਕਿਹਨੇ ਲੁਕੇ ਲਈ ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ।

ਸਮਸ਼ੇਰ ਸੰਘ

ਸਿਆਸਤ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਹੁਣ ਬੰਦੇ ਜਾਪਣ ਤਿੱਖ ਤਿੱਖ
ਧਰਮਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੁਝੋ ਜਾਪਣ ਕਿੱਕ ਹਿੱਕ
ਸਾਹਿਤ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੰਦੇ ਜਾਪਣ ਨਿਕੇ ਨਿਕ
ਗੀਤ ਸੰਗੀਤ ਜਾਂ ਸੈਨਲ ਜਾਂ ਕਿੱਕ ਪੱਤਰਾਗੀ
ਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਥਾਂ ਬੁਝੋ ਜਾਪਣ ਹੁਣ ਵਿਉਪਾਰੀ।

ਰੂ ਪੈਂਦੇ ਸੀ ਹੱਸੇਂ ਦੀ ਹੱਸੇਂ
ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਦੱਖ ਨੂੰ ਰੱਸੇਂ
ਬੱਕ ਗਏ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਨਸੇਂ
ਘਸ ਗਏ ਸਾਇਦ ਪੱਸੇਂ ਪੱਸੇਂ।
ਹਾਣੇ ਕਿਉਂ ਏਣੇਂ ਖੁਦ ਜਾਂਦੇ ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ।
ਅੰਦਰ ਅੰਦੀ ਭੁਰੇ ਜਾਂਦੇ ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ।
ਦਾਲ ਰੋਟੀ ਬੱਸ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਰੱਬ ਦਾ ਬੁਕਰ ਮਨਾਉਂਦੇ
ਕੋਨੀਆਂ ਉਠੇ ਸੈਣ ਲੋਗ ਸੀ ਬਾਚਾਂ ਪਉਂਦੇ
ਹੁੱਕੇ ਹੋਣਾਂ ਬਿਖ ਕੇ ਸੀ ਦੁੱਖ ਖੜ੍ਹ ਵਾਹਾਉਂਦੇ।
ਪ੍ਰਾਪਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਦਾਂਗੀਂ ਪਿਆਰ ਸੀ ਪਾਉਂਦੇ।
ਨੇਂਗ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਨ ਸਾਹਾ ਜਾਂਦੇ ਸੀ।

ਸੁਣ ਕੇ ਸਿੰਭਤ ਘੱਗਰ ਜਾਂਦੇ ਸੀ
ਗੁੱਸੇ ਨੂੰ ਪੀ-ਖਾ ਜਾਂਦੇ ਸੀ।

ਵਾਅਦ ਸਾਹਾ ਰਿਭਾਅ ਜਾਂਦੇ ਸੀ।
ਗੁਆਂ ਨੂੰ ਸੀ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਾਤ ਕਾਉਂਦੇ

ਭੁਲਿਆਂ ਭੁਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੀ ਸਿੰਭਤ ਮਤੇ ਪਾਉਂਦੇ
ਹਰ ਇੱਕ ਪੰਡ੍ਹ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਸੀ ਰੱਬ ਦਾ ਭਾਣਾ

ਕੰਨ ਲਾ ਕੇ ਸੀ ਸੁਣੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਹੇ ਸਿਆਨਾ।

ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ ਸਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਗਏ ਜਾਂਦੇ ਸੀ।

ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ ਦੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਦੇਣ ਵਿਲੱਹੇ
ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ ਦੁਖ ਸਹਿ ਕੇ ਵੀ ਵੰਡੇਂਦੇ ਹਾਸੇ।

ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਰੁਦੀ ਕਾਲੀਆਂ
ਚੱਜ ਦੇ ਬੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਰੁਦੀ ਕਾਲੀਆਂ।

ਚ

